

[Bertel Dahlgaard.]

tegi og de nye tilintetgørelsesvåben, der nu rådes over, som helt vil omkalfatre de hidtidige forestillinger og stille ikke mindst dansk militærvæsen overfor problemer, som måske vil virke overvældende på dansk militær mentalitet.

Den højtærede forsvarsminister har under et samråd med udvalget udtalt, at forbedrelser i denne forbindelse stadig står på, og at man endnu ikke kan udtale noget bestemt om de økonomiske virkninger. Under disse forhold må man altså indskrænke sig til ved den videre gennemgang og behandling af finanslovforslaget at søge de besparelser gennemført, som en streng sparsommelighed og overvejelser vedrørende den overgangstid, vi på dette område finder os i, giver mulighed for, og jeg forventer, at den høje regering vil medvirke og bidrage hertil.

Det radikale venstre har den opfattelse, vil jeg gerne endnu sige, at de begivenheder, vi har oplevet i det sidste år økonomisk og erhvervsmæssigt, jeg kan også sige lønningmæssigt, indeholder en meget stærk opfordring til os her i Danmark om at søge de økonomiske kræfter koordineret på en sådan måde, at der kommer det rette samspil dem imellem. Som jeg tidligere har sagt: det er ikke holdbart at bygge vor økonomi på, at vi det ene år øger lønninger og avancer for dernæst det følgende år at blive tvunget af et for stærkt forbrug til at inddrage de øgede indkomster og gennemføre en kreditstramning, der truer med at slå de svagest økonomisk funderede ud. Det må være i statens, i alle erhvervs og i alle borgeres interesse, at der bliver talt ud om disse ting, om veje og mål for fremtiden, og derfor vil det radikale venstre vende tilbage til dette problem, når nu dette lovkompleks er færdigbehandlet.

Under forhandlingerne har været fremsat den tanke af det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, at finansministeren i den kommende tid regelmæssigt skulle søge kontakt med finansudvalget med henblik på den økonomiske udvikling og den finansielle stilling, herunder navnlig også spørgsmålet om finansministerens obligationssalg og statens træk på nationalbanken. Jeg finder denne tanke rigtig og finder det meget ønskeligt, at noget sådant sker, og jeg håber, at den

højtærede finansminister vil give tilslutning hertil.

Må jeg slutte med at sige, at jeg tror ikke, at der kan opnås noget som helst ved, at vi nu ved anden behandling af disse vigtige lovforslag står og småskændes om, hvad den ene har sagt, og hvad den anden har gjort. Jeg vil blot sige, at vi i det radikale venstre mener, at det var de fire udvalgsberettigede partiers politiske pligt i fællesskab at løse den ubehagelige opgave, vi her har stået overfor. Det er nu engang betingelsen for en lykkelig udvikling under demokratiet, at de ansvarlige partier i sådanne situationer kan tale sig tilrette henover skellene.

Jeg vil gerne tilføje, at jeg tror aldrig, jeg har oplevet, at der har været vist partier så megen imødekommenhed under politiske forhandlinger, som der i går blev vist venstres og de konservatives forhandlere, men for anden gang havde man åbenbart besluttet at stille sig udenfor store afgørende beslutninger og har derved også opgivet at udøve den indflydelse, man kunne have øvet. En sådan linie har det radikale venstre aldrig kunnet følge. Jeg kunne næsten sige, at det er vor natur imod. (*Erik Eriksen*: Ja!). Ja, det er sagen, det er vor natur imod. Vi kan ikke roligt sidde og se på, at tingene løber i hårdknude, og at kløfterne uddybes, så det tilsidst ender i den opløsning, som vi ser udfolde sig andre steder, hvor demokratiet ikke formår at koncentrere sin handleevne.

Jeg slutter med at sige, at jeg tror, det er tegn på politisk sundhed, når partier eller enkelte personligheder går ind under ansvarets lov, netop når det er ubehagelige og upopulære byrder, man må bede befolkningen om at bære.

Aksel Larsen: Der har hverken under første behandling af disse lovforslag eller under den hidtidige debat her ved anden behandling været gjort det ringeste forsøg på at imødegå kommunisternes påvisning af, at valutakrisens årsager aldeles ikke er at søge i befolkningens for store forbrug, og der har ikke været ført det ringeste bevis for, at disse varefordrydelser eller, for at sige det rent ud, denne plyndring af befolkningen, som man nu vil forberede, er nødvendig af hensyn til valutaen eller blot